

3) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om midlertidig Ændring i Lov af 20. December 1915 om en særlig Stempelafgift ved Overdragelse af offentlige Værdipapirer.

Mødet hævet Kl. 5²⁰.

164. Møde.

Lørdag den 12. August Kl. 12.

Formanden: Fra de vestindiske Øer har jeg i Gaar modtaget følgende Telegram:

St. Croix.

Formanden for Folketinget.

Paa et Møde her i Dag i begge Byer udtrykte Flertallet af Befolkningen sig til Gunst for Salg af disse Øer til de Forenede Stater.

Hamilton Jackson.

Telegrammet, som er affattet paa Engelsk, er ophængt i Folketingets Læseværelse.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af et mellem Danmark og de amerikanske Forenede Stater den 4. August 1916 i New York afsluttet Konvention angaaende Overdragelsen til de nævnte Stater af Øerne St. Thomas, St. Jan og St. Croix i Vestindien.

Forhandlingen genoptoges.

Borghjerg: Da jeg i Gaar hørte nogle moral- og religionsfilosofiske Forelæsninger af et Par Professorer her i Salen og af en Lærer eller i alt Fald forhenværende Lærer, der nok tillige driver Forretning i Fiskeri, var der et Ord af Georg Brandes, som stadig kom mig i Erindring, og det

var dette, at Bourgeoisiets intellektuelle Dekadence i vor Tid er rent ud forfærdende. Til Bourgeoisiet hører jo de Akademikere og de Kredse, som nærmest knytter sig støttende eller tjenende til Bourgeoisiet. Dermed hænger det aabenbart igen sammen, at Akademikerne er i Regelen Fremskridtsmænd, naar den Samfundsklasse, de støtter sig til eller tjener, er Bærer af Tidens politiske og sociale Fremskridt, men hvis denne Klasse kommer i Dekadence og bliver Hævder af et forældet Samfundssystem, som ikke længere kan opretholdes, saa bliver ogsaa de akademiske Lag reaktionære. Nu undrer det mig alligevel at høre disse moral- og religionsfilosofiske Forelæsninger her i denne Sal. Jeg vilde for nogle Aar siden ikke have tænkt mig det muligt her i Folketingssalen i Aaret 1916 at skulle beskæftige sig med et saadant Emne. Saaadanne Ting som Spørgsmaalet om Nødløgn og Nøddrabs Berettigelse var noget, som i alt Fald min Generation gennemdrøftede og kom igennem og tog Standpunkt til allerede i vore Drengaar. Vi havde i den Skole, jeg gik i, Schneekloths Skole, en udmærket dygtig Religionslærer, den senere Provst Glahn paa Frederiksberg, og han gav os Undervisning ikke alene i Religion, men ogsaa i Moral, i Religionens og Sekternes Historie. Han gjorde det for Resten ud fra et meget udpræget kristeligt Standpunkt. Og der var et Kapitel, som jeg husker, at vi i 4 Dage, da vi var 14—15 Aar, fik Undervisning i. Naar det f. Eks., sagde han, hedder: „Du skal ikke slaa ihjel“, er det gjort til Genstand for en meget sublim, ophøjet moralsk Fortolkning, hvoraf det fremgaar, at der ligger noget langt mere og dybere i det Ord, men det er ogsaa gjort til Genstand for en naiv og plump Fortolkning, og det gør bl. a. en Sekt, som hedder Kvækerne. Jeg husker endnu, som det var i Gaar, Ordene, som de blev sagt til os Dreng: De siger: „Du maa under ingen som helst Omstændigheder slaa ihjel“, og de anerkender derfor intetsomhelst Nødværge, hverken personligt eller nationalt. Han viste endvidere, at Nøddrab kunde i visse Tilfælde være baade moralsk og kristeligt forsvarligt. Saa gik han videre til Usandhed og paaviste os ved en Række Eksempler, at ogsaa en Nødusandhed, en Nødløgn, i visse Tilfælde kunde være baade moralsk og kristelig forsvarlig. Meget ofte maa den bruges f. Eks. af en Læge overfor Patienter og i mange andre af Livets Forhold. Men der er ogsaa,